

ದೇವರ ಹಕ್ಕಿ ಗುಬಚಿ ಬಚಿ

ತಶಿಧರ್ ಹಳೇಮನಿ

ವರುಣನಿಗೆ ಶಾಲೆಗೆ ರಜೆ ಸಿಕ್ಕಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಊರಲ್ಲಿರುವ ಅಜ್ಜಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಅಜ್ಜಿಯೂ ಮೊಮ್ಮಗನ ಬರುವಿಕೆಗಾಗಿ ಕಾದಿರುತ್ತಾಳೆ. ಅಜ್ಜಿಯ ಜೊತೆ ಮಾತನಾಡುವುದು, ಕಾಲಕಳೆಯುವುದು, ಕಥೆ ಕೇಳುವುದೆಂದರೆ ವರುಣನಿಗೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದ ಬಿಡಿ.

ಒಮ್ಮೆ ಬೇಸಿಗೆ ರಜೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಅವನು ಊರಿಗೆ ಹೋದ. ಅವನ ಅಜ್ಜಿ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಕಾಳುಕಡಿದುಕೊಂಡು ಒಣಗಿಸಿ ಹಸನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿನ ಭತ್ತವನ್ನು ಆಚೆ ಬಿಸಾಡಿದಾಗ ಕೆಲವು ಗುಬ್ಬಿಚಿಗಳು ಬಂದು ತಿನ್ನತೊಡಗಿದವು. ಅಜ್ಜಿಯು ಒಂದಷ್ಟು ಅಕ್ಕಿನುಚ್ಚನ್ನು ಅವುಗಳಿಗೆಂದೇ ಅಂಗಳದ ತುದಿಗೆ ಒಯ್ದು ಹಾಕಿದಳು. ವರುಣನು ಇದನ್ನು ನೋಡಿ 'ಕಾಳುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಹಕ್ಕಿಗಳು ಬಂದರೆ ಜನ ಓಡಿಸುತ್ತಾರಲ್ಲ. ಆದರೆ, ನೀನಾಗಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಕ್ಕಿ ಹಾಕಿದೆಯಾಕೆ' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಅಜ್ಜಿ 'ಪಾಪ ಗುಬ್ಬಿಚಿಗಳು ತುಂಬ ಚಿಕ್ಕ ಹಕ್ಕಿಗಳು. ಅವು ನಾಲ್ಕು ಕಾಳು ತಿಂದು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಸೊಪ್ಪು, ಗಿಡಗಳ ಮೇಲಿನ ಹುಳ ಹುಪ್ಪಟೆ, ಕಾಳುಕಡಿದುಕೊಂಡ ಹುಳ ಎಲ್ಲ ತಿಂದು ನಮಗೇ ಉಪಕಾರ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಅವು ಕಾಳು ತಿಂದರೆ ನಮಗೆ ಕಡಿಮೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಬದಲಾಗಿ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವು ದೇವರ ಹಕ್ಕಿಗಳು' ಎಂದಳು.

'ಅದು ಹೇಗೆ ಗುಬ್ಬಿಚಿಗಳು ದೇವರ ಹಕ್ಕಿಗಳು ಆದವು' ಎಂಬ ವರುಣನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಅಜ್ಜಿ ಕಥೆ ಹೇಳತೊಡಗಿದಳು.

ಹಿಂದೆ ಶಿವಪುರ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಪುರ ಎಂಬ ಎರಡು ರಾಜ್ಯಗಳಿದ್ದವು. ಅಲ್ಲಿ ರಾಜರ ಆಳ್ವಿಕೆ ಇತ್ತು. ಶಿವಪುರ ಅರಸನಿಗೆ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯ ವಿಸ್ತಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಪುರದ ಮೇಲೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಸೈನಿಕರು ಕುದುರೆ ಹತ್ತಿ ಗುಡ್ಡಬೆಟ್ಟ, ಕಾಡುಮೇಡು ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಿಂದ ದಂಡೆತ್ತಿ ಹೋದರು. ಬ್ರಹ್ಮಪುರ ಮತ್ತು ಶಿವಪುರದ ಸೈನಿಕರು ಪರಸ್ಪರ ಯುದ್ಧಮಾಡಿ ಬಡಿದಾಡಿದಾಗ ಬ್ರಹ್ಮಪುರದ ಗಿಡಮರ, ಕಾಡುಮೇಡು, ಮನೆಮಠ ಎಲ್ಲವೂ ನಾಶವಾಯಿತು. ಶಿವಪುರದ ಅರಸನು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದನು. ಅವನು ರಾಜ್ಯ ವಿಸ್ತಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಾಡು ಕಡಿದು ನಗರ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದನು.

ವರುಷಗಳು ಉರುಳಿದಂತೆ ಕಾಡು ನಾಶದಿಂದಾಗಿ ಮಳೆ ಬರುವುದು ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಬಿಸಿಲು ಜಾಸ್ತಿಯಾಯಿತು. ಕೊನೆಗೊಮ್ಮೆ ಮಳೆ ಬರುವುದು ನಿಂತಿತು. ರೈತರಿಗೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯಲು, ಕುಡಿಯಲು ನೀರಿಲ್ಲ, ತಿನ್ನಲು ಕೂಳಿಲ್ಲ. ಬರಗಾಲ ಊರನ್ನೆಲ್ಲ ಆವರಿಸಿತು. ಜನರೆಲ್ಲ ಹೋಮಹವನ ಮಾಡಿ ಮಳೆಗಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು. ದೇವರಲ್ಲಿ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟರು. ಆದರೂ ದೇವರಿಗೆ ಕನಿಕರ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ರೈತರೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ಉಪವಾಸ ವ್ರತ ಆಚರಿಸಿದರು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೆಲ ಗುಬ್ಬಿಚಿಗಳು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವುಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮಳೆ ಇಲ್ಲದೆ ಬೆಳೆ ಇಲ್ಲ. ಬೆಳೆ ಇಲ್ಲದೆ ಜನರಂತೆ ತಮಗೂ ತಿನ್ನಲು, ಕುಡಿಯಲು ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ತಾವು ಕೂಡ ಏನಾದರೂ ಉಪಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದವು.

ಜನರು ಪೂಜೆ, ಉಪವಾಸ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಅವು ಬಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಕುಳಿತವು. ಅವು ಕೂಡ ಮಳೆ, ಬೆಳೆಗಾಗಿ ದೇವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದವು. ಇಡೀ ದಿನ ಅವು ಎಲ್ಲೂ ಹೋಗದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದವು. ಜನರಿಗೂ ಅವನ್ನು ನೋಡಿ ಅವು ತಮ್ಮಂತೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಿವೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ದೇವರಿಗೆ ಗುಬ್ಬಿಚಿಗಳ ಮೇಲೆ ಕನಿಕರ ಬಂದು ಅಶರೀರವಾಣಿ ಹೊರಡಿಸಿದ.

'ಮಳೆ ಬಾರದೆ ಇರಲು ಜನರೇ ಕಾರಣ. ಯುದ್ಧ, ನಗರೀಕರಣ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಕಾಡು ನಾಶವಾಯಿತು. ಜನರು ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿದರೆ ಪ್ರಕೃತಿಯಿಂದ ಜನರು ಉಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಗುಬ್ಬಿಚಿಗಳ ಮೇಲಿನ ಕರುಣೆಯಿಂದ ಮಳೆ ಸುರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ನೀರಿನಿಂದ ವೃಕ್ಷಸಂಪತ್ತು ಬೆಳೆಸಿ, ಕೃಷಿ ಕೈಗೊಳ್ಳಿ' ಎಂದು ಆದೇಶವಾಯಿತು.

ಜನರು ಗುಬ್ಬಿಚಿಗಳನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿದರು. ಬಳಿಕ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಳೆ ಬಂದು ಕೃಷಿಕರು ದವಸ, ಧಾನ್ಯ ಬೆಳೆದರು. ಗಿಡಗಳನ್ನು ನೆಟ್ಟು ಪೋಷಿಸಿದರು. ನಂತರದಲ್ಲಿ ಗುಬ್ಬಿಚಿಗಳಿಗೆ ದೇವರ ಹಕ್ಕಿ ಎಂದು ಕರೆದರು. ಕಥೆ ಕೇಳಿ ವರುಣ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟ. ಅಜ್ಜಿಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ನುಚ್ಚನ್ನು ಪಡೆದು ಗುಬ್ಬಿಚಿಗಳಿಗೆ ಹಾಕಿದನು. ಅವು ಚೀಂವ್... ಚೀಂವ್ ಎನ್ನುತ್ತ ಅವನ್ನು ಹೆಕ್ಕತೊಡಗಿದವು.

■ ಶಾಲಿನಿ ನಾಯಕ್, ಬೆಂಗಳೂರು